

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД
Кж1 813/18
01.10.2018.године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Драгољуба Вујасиновића, председника већа, Ђурђине Бјелобаба, Зденке Стакић, Слободана Велисављевића и Зорана Париповића, чланова већа, са записничарем Надеждом Малкић Станисављевић, у кривичном предмету **оптуженог АА** због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Шапцу и жалби браниоца оптуженог, адвоката Биљане Ђорђевић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Шапцу К 44/17 од 08.06.2018.године, у седници већа одржаној 01.10.2018.године у смислу одредбе члана 447 Законика о кривичном поступку (ЗКП) у присуству браниоца оптуженог, адвоката Биљане Ђорђевић и заменика Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, Новака Терзије, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Шапцу К-44/17 од 08.06.2018.године у делу одлуке о казни, тако што се оптужени АА за кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ, за које је том пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 28.01.2017.године па надаље, док се жалба браниоца оптуженог **ОДБИЈА** као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К-44/17 од 08.06.2018.године оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ и применом одредби чланова 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од двадесет година у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 28.01.2017.године па надаље.

Обавезује се оптужени да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 59.260,24 динара, као и да сноси остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одређено посебним решењем.

Оштећена ББ се за остварење имовинско правног захтева упућује на парницу.

Против ове пресуде жалбу су благовремено изјавили:

- Виши јавни тужилац у Шапцу, због одлуке о кривичној санкцији из члана 437 став 1 тачка 4 ЗКП у вези члана 441 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду као другостепени суд уважи жалбу Вишег јавног тужилаштва у Шапцу тако што ће пресуду Вишег суда у Шапцу К-44/17 од 08.06.2018.године преиначити и окривљеном изрећи казну затвора у трајању од тридесет година,

- бранилац оптуженог, адвокат Биљана Ђорђевић, због битне повреде одредаба КП, повреде КЗ, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Новом Саду као другостепени суд уважи као основану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Биљане Ђорђевић из Шапца и пресуду Вишег суда у Шапцу К-44/2017 од 08.06.2018.године укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или, пак, преиначи тако што ће окривљеног АА осудити због блажег кривичног дела или на казну затвора у краћем трајању од изречене. У жалби је стављен предлог да Апелациони суд у Новом Саду позове браниоца на седницу већа ради присуства истој.

Одговора на жалбу није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је поднеском Ктж-948/18 од 09.08.2018.године предложио да се као основана усвоји жалба Вишег јавног тужилаштва у Шапцу под бројем Ктж-17/17 од 05.07.2018.године, изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу под бројем К-44/17 од 08.06.2018.године и да се побијана пресуда преиначи тако што ће се окривљеном АА изрећи казна затвора у трајању од тридесет година, а да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству браниоца оптуженог, адвоката Биљане Ђорђевић и заменика Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, Новака Терзије, размотрио списе предмета са побијаном пресудом, жалбом Вишег јавног тужиоца у Шапцу и жалбом браниоца оптуженог, па је испитујући пресуду у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама а узимајући у обзир објашњења дата у седници већа и предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, нашао да је жалба Вишег јавног тужиоца у Шапцу основана а жалба браниоца оптуженог неоснована.

Жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП да је изрека пресуде неразумљива, коју повреду бранилац види у томе да је у изреци наведено да се оптужени АА налазио у стању битно смањене урачунљивости, без конкретизације и узрока таквог стања а да се сам догађај „помера“ на вербални сукоб са покојном оштећеном ВВ, који је био безазлен, па се не може довести у контекст утврђеног стања битно смањене урачунљивости. Такође, истиче се да је у изреци наведен предмет којим је сада покојни ГГ задао ударац оптуженом и то - парче дрвета од оgrade, док у чињеничном стању се наводи тараба- портљика, која има своје озбиљне димензије и које не могу бити подведене под појам- парче, на шта указују и повреде оптуженог које је задобио том приликом као и материјални докази. По налажењу Апелационог суда у Новом Саду, неоснован је навод жалбе да је изрека побијане пресуде неразумљива, јер је изрека у свему сачињена у смислу одредбе члана 424 став 1 тачка 1 ЗКП тако да садржи у чињеничном опису за које се дело оптужени оглашава кривим, уз назначење чињеница и околности које чине обележја кривичног дела, као и оних од којих зависи

примена одређене одредбе кривичног закона. То што је у изреци утврђено и наведено да је оптужени инкриминисану радњу предузео у стању битно смањене урачунљивости, а без даље конкретизације узрока његове смањене способности да схвати значај дела и да управља поступцима, не чини изреку неразумљивом с обзиром да су у образложењу пресуде дати јасни и исцрпни разлози о узроцима таквог психичког стања оптуженог. Наиме, првостепени суд утврђује и образлаже, и то се у жалби не оспорава, да је оптужени АА у периоду од око ... до ... часова тог дана конзумирао алкохол и тиме себе довео у стање алкохолисаности и то у стадијум тешког пијанства са алкоholeмијом од 2,52 промила алкохола у крви (односно мг/мл), о чему се изјашњава вештак проф. др. Милан Симић, специјалиста судске медицине, дакле да је према лабораторијским налазима оптужени у време критичног догађаја био акутно алкохолисан са 2,52 промила алкохола у крви, да је узет у обзир и исказ оптуженог о врсти, количини и времену конзумације алкохолног пића, међутим тако утврђене вредности указују да је оптужени морао попити већу количину алкохолног пића од оних које сам наводи. Релевантне чињенице које се тичу психичког стања оптуженог у време критичног догађаја и својстава његове личности суд је правилно утврдио на основу налаза и мишљења вештака др. Владимира Јекића, психијатра, који је након извршеног клиничког прегледа оптуженог и увида у расположиву документацију Опште болнице Шабац и КПЗ Шабац нашао, а на налаз и мишљење вештака није било примедби и није доведен у сумњу, да оптужени има знаке токсикоманске зависности од алкохола, да је код њега присутан мождани органски психосиндром, да је актуелно у стању депресивног поремећаја тежег степена, те да је код њега присутна измењеност психичких функција у виду оштећења мишљења, памћења и расуђивања, емоционална измењеност са површним лабилним афектом, појачаном раздражљивошћу, ниском фрустрационом толеранцијом, слабошћу контроле и импулса односно поремећаја воље и да су ове одлике личности постојале и пре критичног догађаја. Како је у време предузимања инкриминисане радње дошло најпре до вербалног сукоба, како истиче поменути вештак, код оптуженог су била присутна осећања љутње и беса, потом је дошло до физичког напада, односно сукоба што је додатно појачало емоције беса и љутње на већ измењено и кумулирано емоционално стање код оптуженог због вишегодишњег поремећаја породичних односа те да су у конкретном случају значајан утицај високе алкоholeмије, присутне психичке измене личности оптуженог и одређена афективна ситуација имали за последицу да се у време извршења дела оптужени налазио у стању битно смањене способности да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима.

И тим вештака Специјалне затворске болнице у Београду у налазу и мишљењу наводе, такође, да је његова урачунљивост била битно смањена, да су код оптуженог наглашене слабости капацитета за контролу и толеранцију фрустрације које доводе до испољавања емоционално нестабилних и агресивних реакција и да ова својства личности представљају погодну основу за прибегивање употреби алкохола која додатно слаби и онако фрагилне и нестабилне механизме за контролу те када је незадовољан поступцима других, интернализује негативна осећања а што доводи до нагомилавања агресивности и напетости и реагује накнадно на најмање поводе, по правилу, у стању алкохолисаности и то бурно и агресивно. Како првостепени суд правилно утврђује, на основу налаза и мишљења вештака и осталих изведених доказа, код оптуженог у непосредном пределиктном периоду дошло је до конфликта са сада покојном супругом и сином, с тим што је првостепени суд правилно утврдио узрок и садржину тог конфликта, те наглог пораста емоционалне напетости код оптуженог са психолошким садржајем афекта беса високог степена при чему је истовремено био и у акутно алкохолисаном стању што одговара тешком степену опијености.

Надаље, у жалби браниоца се инсистира да је различито наведен односно описан у изреци и разлозима пресуде предмет којим је сада покојни ГГ задао ударац оптуженом у пределу главе што се не може прихватити као основано, јер је у изреци наведено да је парчетом дрвета од оgrade задао ударац оптуженом у пределу главе а у образложењу пресуде, страна 8, претпоследњи пасус, истоветно се наводи овај предмет тако да не постоји разлика на коју се указује при чему чак и да је дрвени предмет којим је задао ударац оптуженом у чињеничном стању другачије назначен нпр. тараба-портљика то не би у суштини било до битнијег значаја у конкретној ситуацији имајући у виду целину критичног догађаја и поступање оптуженог према члановима своје породице том приликом као и у ранијем периоду што је све утицало на начин реаговања оштећеног, сада покојног ГГ.

Побијајући пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП у овој жалби се наводи да су разлози пресуде противречни и да нису дати јасни разлози који се тичу начина извршења кривичног дела од стране оптуженог које је извршио ножем сечива дужине 14цм а да су при томе ране код покојног оштећеног ГГ веома плитке чиме је директан умишљај оптуженог који суд утврђује доведен у питање и да нису дати разлози ни у погледу психичког стања окривљеног у време предузимања инкриминисаних радњи, јер је код њега током конфликта дошло до наглог пораста емоционалне напетости са психолошким садржајем афекта беса високог интензитета, уз то и фаза алкохолне зависности и алкохолне опијености оптуженог те се пледира да је ценећи све околности суд погрешно извео закључак да је оптужени извршио кривично дело за које је оглашен кривим и да су дати нејасни разлози због чега суд не прихвата и не утврђује да је оптужени извршио кривично дело убиство на мах из члана 115 КЗ а узимајући у обзир и да је задобио телесне повреде од покојног оштећеног ГГ и у вези тога навео да је „био ван себе и да му је пукао филм“ што је све засновано и на налазу и мишљењу вештака.

Изнете жалбене наводе којима се указује на наведену процесну повреду а у суштини оспорава утврђено чињенично стање Апелациони суд у Новом Саду оцењује неоснованим, јер је првостепени суд правилном оценом на главном претресу изведених доказа правилно и потпуно утврдио чињенично стање и за своје закључке изнео јасне, логичне и убедљиве разлоге које као правилне у свему прихвата и овај суд и на исте упућује. При томе је у пресуди наведено које чињенице и из којих доказа је суд утврдио, како је ценио одбрану оптуженог и у ком делу је прихватио а у ком делу је није прихватио и са којих разлога, види се који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио те доказе а што је све у вези са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења суда од значаја за кривично дело у питању и кривицу оптуженог.

Првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени АА у време и на месту, како је наведено у изреци пресуде, у стању битно смањене урачунљивости са умишљајем лишио живота више лица и то свог сина ГГ и ванбрачну супругу ВВ на тај начин што је са сада покојном оштећеном ВВ започео вербални сукоб у кући којом приликом јој је рекао „е сад ћу да ти јебем матер“ од које претње се уплашила и истрчала у двориште а затим на пут, што је чуо њихов син сада покојни ГГ и изашао за мајком у двориште и стао поред капије, док је ВВ побегла на пут поред куће, када је оштећеном сада покојном ГГ пришао оптужени и започео расправу са њим, гурајући се међусобно, када је ГГ узео парче дрвета од оgrade и задао му ударац у пределу главе након чега се оптужени вратио у кућу и узео један нож дужине сечива 14 цм, изашао у двориште и кренуо ка оштећеном ГГ и насрнуо на њега задајући му ножем више убодних рана по телу које су описане од којих повреда је ГГ одмах преминуо на лицу

места, након чега је оптужени изашао на пут тражећи оштећену ВВ па је сустигао на њиви у непосредној близини њихове куће где ју је физички напао задајући јој ударац ножем како је то наведено и нанео тешку телесну повреду опасну по живот од које је одмах преминула. Ове релевантне чињенице са извесношћу су утврђене из изведених материјалних и осталих доказа укључујући и одбрану оптуженог АА који је описао да је претходно конзумирао алкохолно пиће, да је у кући између њега и ванбрачне супруге која је почела да га критикује дошло до вербалног сукоба, зна да му је опсовала мајку па да јој је рекао „ е сад ћу ја да ти јебем матер“ након чега је ВВ побегла из куће напоље, њихов син ГГ је чуо расправу па је и он сишао са поткровља и потрчао за мајком. Поуздано је утврђено и неспорно је, да су обоје оштећених из куће истрчали боси односно без обуће на ногама, што произилази и из записника о увиђају и криминалистичко-техничке документације, да је оптужени претходно ванбрачној супрузи ВВ упутио озбиљну претњу нападом на живот и тело изговоривши речи које такав значај и смисао недвосмислено имају, па је због тога у страху морала да напусти кућу што је чуо и син и изашао напоље како би заштитио мајку и свакако се није радило, с обзиром на околности конкретне догађаја, само о безазленом вербалном сукобу оптуженог и оштећене ВВ што је теза жалбе браниоца тако да, без обзира на утврђено психичко стање код оптуженог у то време и битно смањену урачунљивост услед алкохолисаности и афекта беса високог степена на чему се такође у жалби браниоца инсистира, не може се прихватити став да је оптужени без своје кривице доведен у афективно стање високог степена нити да је претходно постојао напад на оптуженог нити тешко вређање оптуженог од стране чланова породице. На то указује и чињеница да и након што је покојна ВВ у зимским условима (... године) истрчала из куће после озбиљне претње коју јој је ванбрачни супруг-оптужени упутио, оптужени није остао у кући већ је кренуо за њом и изашао што јасно указује да је претња нападом на живот и тело оштећене била озбиљна и њен страх оправдан и на спремност оптуженог да своју претњу и реализује, у најмању руку да је физички нападне и телесно повреди тако да се оптужени, имајући у виду његово понашање према оштећенима како у ранијем периоду тако и том приликом, не може основано позивати (као ни жалба браниоца) на то да је претходно према њему предузет напад или да је тешко вређан од стране оштећених као и да је у такво психичко стање доспео без своје кривице. Чак и да је ванбрачна супруга оптуженог опсовала том приликом, како тврди, а у оквиру критике коју му је упутила због алкохолисаног стања то не би имало обележје тешког вређања а нарочито имајући у виду њихове дотадашње односе и поступање оптуженог према члановима породице којима је претио, ванбрачну супругу је више пута физички нападао о чему постоје подаци у списима и претио да ће их убити, код ње је постојао евидентан и оправдан страх од озбиљно упућене претње оптуженог том приликом што је и утицало да из куће побегне, а то се иначе и раније дешавало након његових упућених претњи и напада. У вези тога правилно су цењени искази испитаних сведока чија садржина је у пресуди наведена а који су суседи породице оптуженог и о томе имају непосредно сазнање (ДД, ЂЂ и ЕЕ, те сестра покојне оштећене ББ и др.).

У жалби браниоца се наводи да првостепени суд није дао разлоге нити правилно утврдио чињеницу у погледу начина извршења дела, које је извршено ножем сечива дужине 14 цм, а да су ране код оштећеног покојног ГГ веоме плитке и да је тиме директни умишљај који суд прихвата доведен у питање, што се не може прихватити, јер је и у том делу првостепени суд правилно утврдио релевантне чињенице и у погледу механизма повређивања и о томе навео разлоге које прихвата и овај суд. Наиме, вештак др. Божић Љубиша, специјалиста судске медицине у налазу и мишљењу наводи да је сада покојни ГГ задобио две убодне ране леве половине грудног коша у чијем склопу су повређени срце и плућа као и две секотине на дланеном делу корена леве шаке и на

надланеној страни средине леве подлактице површна секотина, те да су убодине нанете са два врло снажна замаха и продором механичког повредног оруђа-ножа у леву половину грудне дупље па се се свакако не ради о плитким ранама и ударцима слабог интензитета већ је оптужени несумњиво поступао са директним умишљајем задајући снажне ударце ножем обома, како према оштећеном ГГ тако и у кратком периоду након тога према оштећеној ВВ коју је непосредно после тога сустигао и нанео јој једну убодну рану у пределу леве половине грудног коша снажним замахом и продором механичког повредног оруђа-ножа и тако обоје оштећених лишио живота на лицу места, чиме је остварено и квалификаторно обележје кривичног дела за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

По налажењу Апелационог суда у Новом Саду, радње које је предузео син оптуженог, сада покојни ГГ, о чему је већ било речи, не могу се оценити као физички напад на оптуженог како се жалбом браниоца неосновано указује. Овде се мора имати у виду целина догађаја том приликом у кући и испред куће у којој су оптужени и покојни оштећени живели и критични догађај у свом динамичном току јер је напад оптуженог на ванбрачну супругу ВВ започео упућивањем претње нападом живот и тело због чега је морала да без обуће напусти кућу и изађе на улицу, оптужени је кренуо за њом па даље поступање сина ГГ, мора се оценити искључиво усмереним да заштити мајку при чему првостепени суд утврђује да је оптужени пришао оштећеном ГГ и започео расправу, био је спреман и да се са њим обрачуна и дошло је до међусобног гурања, очигледно поводом претходно упућених претњи ВВ и спремности оптуженог да претњу реализује, па се ГГ томе успротивио и хтео да је заштити тако да чињеница да је у једном моменту узео парче дрвета од ограде којим је задао ударац оптуженом у пределу главе и нанео му лаку телесну повреду нема у кривичноправном и животном смислу значај физичког нити другог напада на оптуженог већ, напротив, оптужени је био нападач на сада покојну супругу ВВ и потом сина ГГ и његов напад је започео и трајао, и основано се могло очекивати према околностима на лицу места да ће наставити да је угрожава и телесно повреди, тако да поступање сада покојног ГГ из тих разлога, и настојање да мајку заштити односно одбрани и оптуженог одврати од оног што је наумио, има значај одбране мајке и себе од напада оптуженог-његовог оца који се кретао за оштећеном а затим и њему пришао. Стога се неоснованим показују и наводи ове жалбе да је оптужени без своје кривице доведен у стање афекта беса високог интензитета, што је утицало да предузме инкриминисане радње према оштећенима односно да је поступао у стању јаке раздражености у које је доведен нападом сада покојног оштећеног сина ГГ.

Првостепени суд је, дакле правилно утврдио да је код оптуженог постојао афекат јаког интензитета испољен у бесу а уз актуелну његову алкохолисаност, међутим у конкретном случају афективно стање и алкохолисаност код оптуженог нису последица радње неког од чланова породице већ искључиво оптуженог који је својим поступањем себе довео у стадијум алкохолисаности тешког пијанства иако је знао да у таквом стању изазива сукоб са члановим своје породице и да се то и раније дешавало, а наиме суд је утврдио да је оштећеној и нанео телесну повреду у децембру ... године али да упркос саветима стручних радника Центра за социјални рад није желела да покреће поступак против њега, те је и критичном приликом поново претио супрузи нападом на живот и тело па се за њом кретао и када је напустила кућу без обуће на ногама, што је утицало и на поступање сада покојног оштећеног ГГ како би заштитио мајку, о чему је било речи, а разлози су и изнети у првостепеној пресуди, страна 19, да чињеница да су обоје оштећених усред зиме боси истрчали из куће говори о интензитету претњи које је оптужени упутио. Не може се прихватити став жалбе да се оптужени вратио са ножем само како би заплашио сина и да је ГГ тиме што је ударио дрвеним предметом

оптуженог у пределу лица, оптуженог довео у ситуацију која је веома понижавајућа и да је та радња довела до употребе ножа а с обзиром да је управо оптужени својим агресивним понашањем нарочито према ванбрачној супрузи и нападом који је према њој предузео допринео да њихов син реагује на утврђени начин. У погледу психичког стања оптуженог у време извршења дела правилно је утврђена чињеница да се налазио у стању битно смањене урачунљивости, што не искључује постојање директног умишљаја оптуженог будући да је у преосталом делу његова способност да схвати значај дела и да управља својим поступцима била очувана и у том делу је био свестан дела и хтео његово извршење, да лиши живота више лица и то ванбрачну супругу и сина што је и реализовао.

Према томе, првостепени суд је правилно утврдио како чињенице које се односе на објективна обележја, тако и чињенице и околности које се тичу психичког стања оптуженог и његовог психичког односа према извршеном делу и свести о забрањености дела, а правном квалификацијом кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 11 КЗ, правилно је примењен кривични закон, па се супротни наводи жалбе браниоца оптуженог показују неоснованим.

Испитујући побијану пресуду поводом жалби у делу одлуке о казни, Апелациони суд у Новом Саду налази да је првостепени суд правилно утврдио поједине околности које утичу на висину казне оптуженом АА из члана 54 КЗ, као олакшавајућу околност да је кривично дело извршио у стању битно смањене урачунљивости а као отежавајуће околности да је осуђиван због истоврсног кривичног дела односно дела против живота и тела и да је лишио живота чланове своје уже породице - супругу и сина, али се основано у жалби Вишег јавног тужиоца у Шапцу указује да је првостепени суд преценио олакшавајућу околност а потценио отежавајуће околности и није довољно имао у виду иначе утврђене чињенице да је оптужени и пре критичног догађаја претио оштећенима нападом на живот и тело, да ће убити он њих или они њега уколико се не иселе у року који им буде дао, да је син ГГ морао да напусти студије у ... како би штитио мајку од насиља и да су оштећени провели одређени период у свакодневном страху и несигурности за живот и тело, чему треба додати и то да је оптужени лишио живота свог сина који је млада особа и у то време имао је ... године и настојао једино да заштити мајку, што указује на тежину последице и јачину повреде заштићеног добра. Уједно, утврђена чињеница да је сада покојни ГГ нанео оптуженом лаку телесну повреду критичном приликом нема у погледу одмеравања казне, као ни у погледу примене кривичног закона о чему је већ било речи, значај на који се у жалби браниоца указује, јер је оптужени започео напад на чланове своје породице који су под утврђеним околностима морали да напусте кућу у зимским условима тако да и поред наведене олакшавајуће околности, утврђене отежавајуће околности имају такав значај да указују да се казном изреченом првостепеном пресудом не може остварити сврха кажњавања и да казна није правилно одмерена те је усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу побијана пресуда преиначена у делу одлуке о казни и оптуженом изречена казна затвора у трајању од тридесет година, у коју се урачунава време проведено у притвору, а која казна је у свему сразмерна тежини учињеног дела и степену кривице оптуженог као и осталим релевантним околностима те неопходна за остваривање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, како у погледу спречавања учиниоца да чини кривична дела тако и утицања на друге да не чине оваква или слична кривична дела против живота и тела а свакако неопходна и ради изражавања друштвене осуде за учињено предметно кривично дело, јачања морала и учвршћивања обавезе поштовања закона. Са изнетих разлога се и жалба браниоца оптуженог у делу одлуке о казни показује неоснована.

Са изложеног, а на основу члана 459 и 457 ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Надежда Малкић Станисављевић

Председник већа-судија
Драгољуб Вујасиновић,с.р.
зто: